TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Vị Phật trong tôi

ISSN: 2734-9195 13:45 12/06/2026

Khi ta nhìn đời bằng ánh mắt hòa bình, khi vui buồn chỉ còn là những gợn sóng vỗ vào đại dương tĩnh lặng của hiện hữu, đó là lúc ta chạm tới Niết Bàn.

Tác giả: **Mai Thị Như Ý** (Cần Thơ)

Đối với tôi, **đức Phật** không chỉ là một vĩ nhân, Ngài là đỉnh cao siêu việt vượt thoát mọi định nghĩa về nhân thế. Ngài là bậc siêu nhân thành tựu nhờ trí tuệ tự chứng, một sự thị hiện trọn vẹn, diễm lệ và thâm sâu nhất của cả nhân thiên.

Nếu 6 năm khổ hạnh là minh chứng cho ý chí kiên cường tột bậc, thì chính giây phút Ngài buông bỏ con đường ấy lại là tuyệt tác của trí tuệ. Ngài đã nếm trải tận cùng những phương pháp khắc nghiệt nhất mà nhân loại từng nghĩ ra, chịu đựng những thống khổ mà thân xác vốn khó lòng chống đỡ. Thế nhưng, khi nhận ra khổ đau tự thân không dẫn đến giải thoát, Ngài từ bỏ cả con đường ép xác lẫn khát vọng đạt thành. Chính trong khoảnh khắc buông bỏ ấy, con đường Trung đạo đã hiển lộ.

Tôi đã từng vỡ òa như một đứa trẻ lạc lối sau hàng chục năm trôi dạt giữa nhân gian huyễn hoặc. Tiếng khóc ấy là thanh âm vỡ òa của linh hồn vừa tìm lại cố hương.

Ngài không đòi hỏi danh phận hay lễ vật, Ngài chỉ mong con cái của Ngài được sống một đời **an nhiên** giữa vạn kiếp trầm luân. Kể từ giây phút đó, hành trình trở về với phật tính trong tôi chính thức bắt đầu bằng sự hồi sinh kỳ diệu của một trái tim biết yêu thương chính mình và ôm trọn thế giới bằng lòng từ mẫn.

Thuở ấy, tôi là một người bị giam cầm trong xiềng xích của sự nổi loạn, những tổn thương thơ ấu kết tinh thành hàng ngàn mảnh vỡ bản ngã. Gánh trên vai sức nặng của một thế giới đầy rẫy bất công và mất mát, tôi chỉ là kẻ mù lòa giữa ngã ba đường, lạc lõng giữa dòng đời nổi trôi.

Khi cơn rối loạn nhân cách kéo đến, nhấn chìm tôi vào vực sâu hư vô, tôi biết đến giáo lý Vô Ngã mà Ngài đã khai mở. Trong những ngày tháng đen tối nhất, khi "*cái tôi*" bị bủa vây bởi sự tự hủy hoại, tôi nhận ra mình đã luôn cố gắng vun

đắp một cái tôi hoàn hảo để che đậy những vụn vỡ bên trong.

Tôi sợ hãi cái nhìn của người khác, sợ hãi chính những biến động trong tâm trí mình. Nhưng khi ánh sáng của giáo lý Vô Ngã len lỏi vào, tôi bắt đầu nhìn nhận lại. Nếu cái tôi vốn là một ảo ảnh được dệt nên từ những cảm thọ, ký ức và suy nghĩ vốn luôn biến đổi không ngừng, thì tại sao tôi phải đau đớn đến thế để bảo vệ một thứ vốn không có thực thể?

Ảnh sưu tầm

Kể từ đó, Ngài không còn là biểu tượng xa xôi mà hóa thân thành hơi thở, thành nhịp đập trong tôi. Chân lý của Ngài như lưỡi dao sắc bén gọt giũa tâm hồn lầm lỗi, thánh hóa từng bước chân tôi đi giữa cuộc đời bụi bặm. Tôi bắt đầu nhìn chúng sinh không phải là người dưng, mà là chính mình trong một hình hài khác.

Dù Ngài đã nhập diệt nơi rừng Sa La từ rất lâu, nhưng ngọn lửa chân lý Ngài để lại vẫn mãi soi sáng nhân gian. Giữa vạn cạm bẫy phù hoa, tấm lòng này nay đã trở nên cứng cáp, không còn để hư danh làm hoen ố. Những nghèo khó, khổ đau vốn là nỗi sợ thuở nào, giờ đây trở thành những bài học quý giá giúp tôi sống giản đơn và thanh thản hơn. Mỗi nỗi đau của người khác đều chạm vào vết thương cũ của tôi, biến tôi thành người thân của họ, biến cõi trần gian này thành mái nhà chung.

Đáng tiếc thay, nhiều người vẫn đến với Phật bằng sự mặc cả, bằng nỗi sợ hãi mê tín. Họ xin Phật những thứ vốn là cội rễ của khổ đau, mong cầu phước báu để khỏa lấp lòng tham không đáy. Họ đâu biết, tôn kính chân chính là dám đối

diện với lòng mình, sống tỉnh thức theo con đường Bát Chính Đạo mà Ngài khai mở, quán chiếu từng niệm khởi trong tâm để sửa điều sai trái. Đó mới là lúc Phật **Đản sinh** thực sự.

Ngài không bắt ta theo Ngài như những tín đồ cuồng tín. Ngài chỉ lặng lẽ chia sẻ con đường Ngài đã đi, chịu đựng nỗi đau tột cùng của sáu năm hạnh đầu đà để tìm ra **Trung Đạo**, chỉ để mong chúng ta không phải kiệt quệ như Ngài. Một tình yêu hy sinh đến nhường ấy!

Hãy nhớ rằng, Ngày Phật đản là khoảnh khắc tâm ta bừng tỉnh giữa đêm dài vô minh. Mỗi khi ta buông bỏ một niệm oán hận, một hạt giống Phật lại Đản sinh.

Kinh Pháp Cú đã dạy: "*Từ đống rác bên đường, một đóa sen xuất hiện*". Chúng ta chính là những đóa sen đang nỗ lực vươn mình ra khỏi vũng bùn phiền não. Khi ta nhìn đời bằng ánh mắt hòa bình, khi vui buồn chỉ còn là những gợn sóng vỗ vào đại dương tĩnh lặng của hiện hữu, đó là lúc ta chạm tới Niết Bàn.

Tác giả: **Mai Thị Như Ý** (Cần Thơ)